

TÄHEKE

NR. 9 1971

VENNAD

Peedu talu õuele tuli fašistide patrull. Poisid Leander ja Kalju käratati tuppa ning algas ülekuulamine.

„Kus isa on? Kus vend on?“

„Eks nad... kus nad siis peavad...“ püüdis Leander midagi öelda. Aga ülekuulaja oli kuri: „Jäta keerutamine!“

Mõlemaid poisse löödi. Pähe, vastu näo kaitseks tõstetud käsi. Oli valus. Oli alandav. Aga just see sundis end koguma, ja Leander ütles päris rahulikult:

„Mobiliseeriti.“

„Vale!“

Jälle pekti neid, kuid Leander ja Kalju ei öelnud enam midagi. Ei öelnud ka siis, kui vangistati vanaisa ja vanaema. Peedu tallu määrati võõras hooldaja, keda poisid ei usaldanud. Sellegi poolest ei jäänud nad, käed rüpes, istuma, vaid püüdsid partisanisalgas olevat isa ja vend Akslit ning teisi partisane abistada. Panid hobuse ette ja muudkui käisid lehmale rohtu niitmas. Iga kord lipati ka põllule viljarõukude alla, toidukomps käes. Põllult fašistid partisane ei otsinud, metsa kammiti kogu aeg. Poisid jutustasid partisanidele kõigest, ka sellest, et neid löödi ja ähvardati.

„Tublid olete, vahvad poisid,“ ütles isa. „Aga hoidke end.“

Poisid ei mõelnud enda hoidmisele, vaid muretsesid rohkem nende pärast, kes metsas.

„Saaks Akslile püssi,“ unistas Kalju kuuldavalt.

„Kust sa saad,“ arvas Leander. Siis aga tuli vendadele meelde, et naabril, fašistide abimehel, ongi vintpüss. Mitu päeva piirasid vennaksed naabripoissi, ärgitasid märgilaskmise juttu, kuni teine isa vintpüssi välja tõi ja hernestesse peitis. Mine püüa tuult väljal! Naabrimehe kisa ei aidanud, püss oli läinud, ja vennad raiusid nagu rauda, et nemad ei tea. Mõne päeva pärast oli vint Aksli käes.

Palju jala- ja hobuseretki tegid poisid partisanide juurde, viisid Lavassaare turbarabas töötavatele Nõukogude sõjavangidele lendlehti. Leander Jaagu oli tookord kaheteistkümnene, Kalju kümnene.

„Meie kõige nooremad partisanid,“ ütles Eesti NSV Ülemnõukogu Presiidiumi esimees Johannes Vares, kui andis neile kahele Jõõpre kooli pioneerile kätte medalid „Isamaasõja partisan, II järk“.

JUTA RENZER

KODUMAA VILJA

Ukraina on meie liiduvabariikide hulgas üks suuremaid ja rikkamaid. Ukrainlased kasvatavad palju vilja, eriti nisu. Nii palju, et seda maad on nimetatud meie kodumaa vilja-aidaks.

Kolhoosipõllud on ääretud nagu meri. Nende vahel asuvad rohelised metsasiilud ja külad. Valgeks lubjatud majade ümber on lillepeenrad, kirsiaiad, arbuusi- ja meloni-väljad ning mesilad. Tänavate ääres kasvavad kõrged paplid. Laiuvad suhkrupeedi-

ja päevalillepõllud. Suveõhtuti kostab külatänavail laulu. Kõrvaloleval pildil näed rahvariides tüdrukuid, kes jõe ääres laulavad oma maa kaunist loodusest, rahva virgast tööst ja rõõmsast elust.

Ukraina kaevurid toovad maa alt välja kivisütt. Seda saadakse nii palju, et jätkub ka teistele vennasvabariikidele.

Maapõues leidub veel rauamaaki ja naftat. Tehastes valmistatakse autosid, põllutöömashinaid, tööpinke.

AIT

Palju on jõgesid, neist suurim on Dnepr. Selle ilusa jõe kõrge kaldal asub Ukraina pealinn – Kiiev.

Ja maa lõunaosas on Krimmi poolsaar. See on meie kodumaa üks tuntumaid suvituskohti. Pilvitu sinine taevas, päikesekiirtes sätendav soe meri, viinamarjapõllud, lopsakad rohelised metsad, mäed... Seal asub ka meie kodumaa suurim pioneerilager Artek.

ERLA MALKOV

A ja E ja „KÖSS“

Kui õpetaja klassi koolisaali juhatas, tuli lastele vastu suur Aabits, valged põlvikud jalas ja punaste lehvidega patsid peas. „Tere, esimene klass!“ hüüdis ta reipa tüdrukuhäälega.

„Teretereterere...“ vastasid lapsed läbisegi. Selles tervituses oli kokku kakskümmend kolm teret – sama palju kui esimeses klassis õpilasi.

Õpetaja hakkas naerma ja sõnas: „Oi, õpilased, nii see küll ei lähe – õpime nüüd koos vastama! Uks, kaks, kolm! – Tere!“ Suur Aabits oli suure terega väga rahul. Ta juhatas lapsed helekollaste tooliridade juurde ja palus neid istet võtta. Saalilae rippusid suured kirevad tähed – a ja e ja j ning veel hulk tuttavaid kirjatähti.

„Vaata, Mall,“ sosistas Mirjam pinginaabritele, „vaata, mis täht see seal on? Näe, see punane, tuuleveski moodi!“

Mall mõtles natuke, silmitses tähtselt tähti ja teadis siis öelda: „See on köss-täht. Loetakse köss, aga kirjutatakse x.“

Mirjam mõtles: „Vaata, kui targaks võib juba esimesel koolipäeval saada! Nüüd ma tean, et kui kanu aiamaalt ära ajan, siis ütlen: „X, x, x!“

„Lapsed, kas te laulda oskate?“ päris Aabits.

„Jaa-a!“ vastas esimene klass nüüd juba kooris. Ja siis lauldi üheskoos läbi kõik laulud – „Trika-trei“ viisid ja raadiolaulud. Mirjam julges üksindagi laulda vanaema õpetatud laulu, mida teised keegi veel ei osanud. Laulus oli juttu kiisust ja hiirtest, kes aina kargavad ja vargavad.

Siis aga esines teise klassi poiss Raul, kes luges luuletust sellest, kuidas laps kassile lugemist õpetab.

„Lapsed, kes teist oskavad lugeda?“ küsis Aabits.

„Mina! Mina!“ hüüdsid kõik.

„Aga kust te lugemist õppisite?“ küsis Aabits.

„Aabitsast!“ vastasid kõik, ainult väike valgepäine Mati ütles: „Ajalehest!“

Teise klassi Raul hakkas naerma, tõi lavalt ühe uhiuue aabitsa ja andis selle Matile: „Noh, loe siis!“

Mati avas aabitsa ja veeris: „U-ka-ess... Uks...“

Raul muigas natuke ja ütles põlastavalt: „Ah, lapse asi!“

Matil tuli pisar silma ja Aabitsal hakkas temast vist kahju, sest ta ütles: „Mati, selle aabitsa kingib kool sulle päriks!“ Seepeale läks Aabits lavale, tõi sealt suure kuhja aabitsaraamatuid ning jaotas kõigile lastele.

Mirjam vaatas oma tuliuut aabitsat ja mõtles: „Ei tea, kas suur Aabits selle mulle ka siis oleks kinkinud, kui ta oleks teadnud, et mul üks juba kodus on? Ainult et vanem ja natuke katkine.“ Krants sai teise ükskord, kui Mirjam veel väike oli, nukunurgast kätte... Aga seda uut ja ilusat raamatut hakkab Mirjam hoidma kui silmatera.

Kui Aabitsatüdruk klassi ringmänge mängima viis, sosistas Mirjam Mallele: „Mina hakkab ka niisuguseks nagu see Aabits. Hakkab väiksemaid õpetama ja nendega mängima ja... Väikevennale kingin oma vana aabitsa ja luban tal öhtul koolimütsi pähe proovida...“

Mall arvas: „See Aabitsatüdruk teab vist tõesti kõike! Ta õpib juba neljandas klassis.“

LEELO TUNGAL

ELLEN NIIT

Sügis

LEHTI
KUKUB PUULT.
PILVED TAEVAS
TÄIS ON TUULT.
LAPSED KOOS ON PAJU ALL,
KIRJU LEHESAJU ALL.

September

VEEL SILMANURGAST SÄRATAB
SEPTEMBER KOLLAST PÄIKEST.
„NUUD KOOLI! KOOLI!“ ÄRATAB
TA IGA SUURT JA VÄIKEST.

NING ÕUNTEGA, TÄIS LUSTI MEEL,
TA PILLUB LAPSI KOOLITEEL.

KUID PEHMEID UNELINASID
TA KARUKOOPAS VALMIS SEAB
JA LUMEMEMMENINASID
TA PORKNAPEENRAST VÄLJA VEAB.

VENDA SÕELSEPP

Kolm puud

KASEKE, KASEKE,
SÜGISENE KASEKE –
SUL ON LITRID KULLASED,
KOPIKASELT KOLLASED.
MIKS SA TUULDE PILLAD NEID? –

ARMAS LAPS, EI MA PILLA NEID –
VÄTIST VAJAB MEIE MAA:
VÄETAN TEDA KULLAGA.

VAHTRAKE, VAHTRAKE,
SÜGISENE VAHTRAKE –
SUL ON LEHED VEREVAD,
SEITSET VÄRVI KIREVAD.
MIKS SA TUULDE PILLAD NEID? –

KALLIS LAPS, EI MA PILLA NEID –
KATET VAJAB MEIE MAA:
KATAN KIRJU VAIBAGA.

KUUSEKE, KUUSEKE,
SÜGISENE KUUSEKE,
LADVAST ALLA TÜVENI
ROHETAD SA ULENI!
EI SA PILLA OKASTKI!

OI SIND, LAPS, KUI MA TEEKSIN NII,
KUI MU KUUE HAARAKS TUUL –
KUST SA SAAKSID NÄÄRIPUU?

Illustreerinud H. SAMPU

Sii ja Londiste vanaema juures

IKO MARAN

(Algas „Tähekeses“ nr. 7)

Londiste polnud kunagi ühegi kaevuelevandiga juttu ajanud, sellepärast huvitas teda kangesti, mis see räägib. Ta ütles Siimule:

„Ma hüppan natukene alla.“

Siimul hakkas sellest mõttest nii õudne, et ta suutis ainult kogelda:

„Rahüppa!“

Londiste aga kuulis: „Hüppa, hüppa!“, tõmbas sügavalt hinge ja hüppas kaevu.

Siim nägi veel, kuidas ta armas priske mänguelevant järjest väiksemaks jäi, all kumavasse aknasse kukkus, kuidas see koos kaevupoisi ja kaevuelevandiga kildudeks lendas... Siis ei näinud ta enam midagi, kisendas ainult.

Muust pärast ei räägitudki kui Londistest. Kuidas ta oli rahulikult vees lullinud, kui teised Siimu kisa peale kohale jooksid, kuidas tragilt pange roninud, mille isa alla laskis, kuidas üles jõudes puristanud ja öelnud asjalikult: „Aga külm vesi!“ Kõik leidsid korraga, et Londiste on erakordselt nutikas mänguelevant. Kui toredaid märkusi ta tädide ja onude kohta bussis teeb, kui uhked vurrud endale ette maalib, kui vahvasti kaktusega lahinguid lööb. Üldse, kõik rumalused, mis Londiste oma lühikese elu jooksul oli jõudnud teha, leiti väga naljakad ja vaimukad olevat.

Vähe sellest! Kui asuti torti sööma, pani ema ise Londiste enda kõrvale istuma, surus teda ikka ja jälle külje vastu ja silitas tal pead. Kõige suurem

tordilõik, just see, millel oli roos peal, anti muidugi Londistele, ja karudega kakaotass.

Siimu nagu poleks enam olnudki!

Täna see Siimu ei seganud, et kellestki rohkem välja tehti. Ta istus vaikselt, süda täis imelikku rahu ja hellust, oma toolil ja vahtis, kuidas päike ühe puu okstelt teise okstele ronis.

„Naljakas,“ mõtles ta. „Kui laps teeb natuke pahandust, siis riidlevad kõik temaga, teeb ta palju pahandust, haletsetakse ja hellitatakse teda. Kui nüüd keegi hakkab temaga riidlema, hüppab tema ka kaevu. Siis krahmab ema ta sülle, pigistab nii kõvasti, et Siim ei saa hingata, puhub kuuma õhku näkku ja räägib: „Laps, laps, kui sa oleksid mul ära uppunud!“ Siis Siim tunneb, kui armas ta emale on... Aga... Ta ikka kaevu ei hüppa. Sest äkki ta upub päriselt. Siis ema kallistab teda küll, aga sellest pole mingit kasu, sest Siim ju ei kuule ega näe enam midagi. „Isa, eks ole, surnud inimene saab ainult mõelda?“ küsis Siim.

Kõik olid vait. Viimaks isa ütles:

„Ei, mõelda ta ka ei saa.“

„Ta saab ainult magada?“

„Ei, magada ta ka ei saa.“

„Aga norsata ikka saab?“ küsis Londiste.

Isa raputas pead.

Siim oli siiski targasti teinud, et polnud ise kaevu hüpanud!

(Järgneb.)

UNO LEIES

MULLAST MAJA

MUTT TEGI MULLAST
MUGAVA MAJA.
MUTT TEGI MULLAST
KÕIK, MIS ON VAJA:
LAUA JA TOOLI,
VOODI JA KAPI...
VAATA, ET VARSTI
MULDA J'A'AB NAPIKS!
MUTT JUBA K'ARUTAB
TOA NURKA LIIVA...
LIIVAST SAAB ILUS
KOLLANE DIIVAN.

TIGU

TIGU ON TIGU.
KÕIK TEDA ON N'AINUD,
AGA TAL KULAS
EI OLE ME K'AINUD.
OMA MAJJA TA
VÕÕRAID EI LUBA.
KUIDAS SA LUBAD,
KUI PUHAS ON TUBA?!
VÕÕRAD JU SAGELI
JALGU EI PUHI,
SIIS P'ARAST PUHASTA,
KUURI JA NUHI...

PAUL-EERIK RUMMO

PINNI JA PANNI
MEIE LÄHME VANNI
MIS ME SEAL TEEME
SEEBIVAHTU SÖÖME
MIS ME TAST SÖÖME
TA JU PUHTA SEEBINE
OLGU SIIS PÄALE
LAS JÄÄB JÄRELE

Kogu suve kostab mürjal võssakasvanud väljal töömeeste hüüdeid, masinapõrinat, puuraginat, mullasahinat. Maaparandajad on ametis. Võsalõikamise traktoriga (1) aetakse maha põõsad ja peenikesed puud. Traktori taga olev raudreha kogub kokku oksarisu ja raske rull rullib maapinna tasaseks. Lähedal müriseb jämedate raudkonksudega varustatud traktor (2). Sellega juuritakse kände ja kangutatakse mullapõuest välja kive. Siis on kohal ka soader (3), millega pööratakse mättad pahupidi. Suurte lõikeketastega masin (4) ja mitme hammaskopaga masin (5) kaevavad laiad veekogumiskraavid. Vee

UUT P

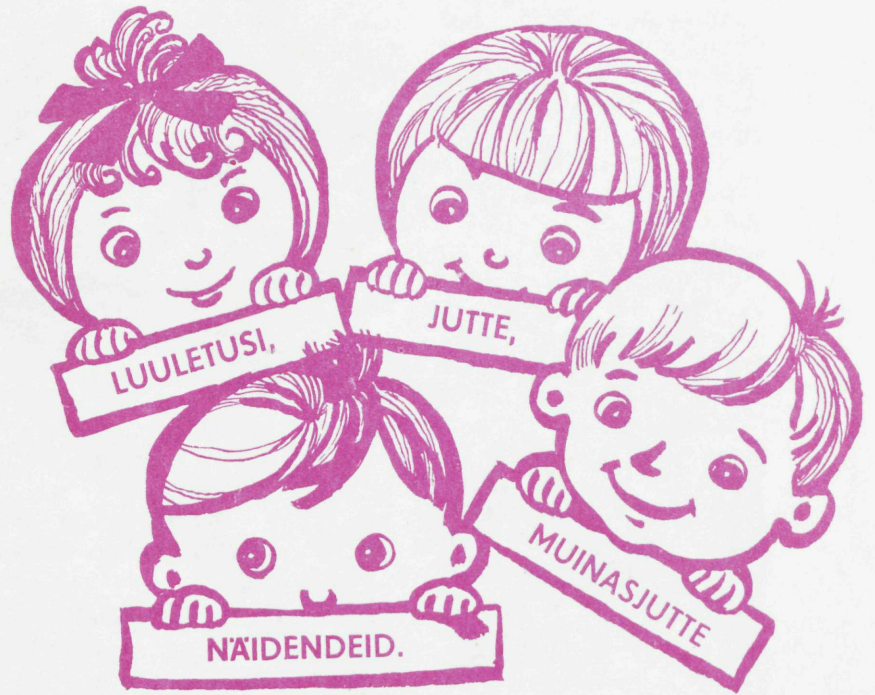

ÕLDU

juhtimiseks kogumiskraavidesse kaevab masin (6) kitsad kraavid ja laob kraavide põhja savitorud. Hüljem aetakse torukraavid kinni. Mõnikord pannakse maa sisse erilise seadeldise, nn. muti (7) abil ka plastmasstorud. Nii kuivendatakse maad ja tehakse uut põldu. Ja põldude kastmiseks (8) saadakse vett otse maakui-venduskraavidest. Kui aga maa-alused veetorud lähevad umbe, siis neid puhastatakse (9) pika kummi-vooliku ja tugeva veejoo abil.

KIRJUTAMA!

Lapsed! Korraldan teile jälle kirjandusvõistluse. Löögu kaasa kõik lapsed kuni neljanda klassini. Kirjutage mulle

Oma luuletustes, juttudes ja näidendites kirjutage kõigest, mida olete kuulnud-näinud! Muinasjutud olgu ikka muinasjutu moega! Head lapsed kirjutavad oma võistlustööd kirja-paberi ühele poolele. Lõppu lisavad nad kindlasti oma kooli ja koduse aadressi ning vanuse. Võistlustööd saatke aadressil: Tallinn 1, Estonia puiestee 4, „Tähekes“ toimetus. Umbrikule tehke ka märges „Võistlustöö“. Ootan teie võistlustöid 15. novembrini. Pärast seda hakkam tublimatele auhindu jagama.

TÄHEKE

KIRJUTAMA!

Vanaisal kasvab ukse ees ilus magusate õuntega õunapuu. Õunad muutuvad punapõselisteks, küpsevad ja potsatavad alla. Mõnikord on päris õunte sadu. Aga sügise poole jääb õunu puu otsas vähemaks ja ikka vähemaks, sest vanaisal on külas tütrepoeg Mikk. Mikk on suur õunamaias.

„Näe, üks on kõrgel-kõrgel ladvas!“ näitab Mikk.

„Aa, see? See on ju juss!“ ütleb vanaisa ja tema keeli tähendab juss midagi väikest ja tõntsakat. „Juss! Juss!“ hõikab Mikk ladvaõunale ja Murigi haugub paar suutäit. Õun noogutab üleval ladvas nõustuvalt ja see nimi jääkski talle, kui mitte Mikk poleks liialt läbematu ega leiaks talle iga päev uut nime. „Miks ta alla ei tule?“ küsib Mikk.

„Ta on alles viss!“ vastab vanaisa. Vissi all mõtleb ta toorest, rohelist ja haput.

„Viss! Viss! Viss!“ hüüab Mikk puulatva. Muri haugub ja Juss-Viss puuladvas noogutab pead. Järgmisel hommikul on tõusnud tuul ja ladvaõun hüpleb ladvas vasakule-paremale, kurale-hüvaku. „Tule alla!“ hõikab Mikk. Ladvaõun kalpsab edasi oma lõbusat tantsu, ei tee Mikku kuulmagi. „Sa oled punn!“ tusatseb Mikk. „Punn! Punn!“

Päev edasi nimetas Mikk teda jässiks ja nässiks. Ladvaõun võttis seda vist südamesse ja hakkas kasvama ja paisuma. „Näh,“ ütles vanaisa, pani käe varjuks silmade kohale ja tunnistas terasemalt, „polegi enam nii juss! Päris pontsuks paisunud!“ –

PUNANE LADVAÕUN

ANTS ROOSNAALLIK

„Tule nüüd alla, kopsti-kopsti!“ kamandab Mikk.

„Las ta ikka küpseb!“ manitseb vanaisa. „Ta ju alles roheline.“ Järgmisel hommikul uurib Mikk teda puu alt täpsemalt – ei olegi nii roheline!

„Kas sa oled küps?“ küsib Mikk. Õun raputab pead. „Oled! Oled küll, sa ainult pelgad, et ma söön sind ära!“ kahtlustab Mikk. Ladvaõun hakkas nüüd iga päevaga jumekamaks muutuma.

„Vaata, missuguseks ta on paisunud!“ imetles vanaisa. Vanaema pani käed põlle all kokku ja kiitis: „Kui ilus teine! Just

nagu minu punane lõngakera!“ Mikk seisab õunapuu all. „Kas sa oled nüüd küps?“ hõikab ta üles. „Küps!“ noogutab ladvaõun.

„Tule siis alla!“

Õun raputab pead, tal üleval kah mõnus olla.

„Ma lähen ära, siis sa kopsatad maha ja lähed lõhki!“

Õun jääb kuulutama, jääb mõtlema... Siis tuleb alevi poolt tuulehoog. Õun hakkab kõikuma, tõmbab end oksa küljest krõksti! lahti. „Eest ära, ma tulen!“

Õun jookseb oksalt oksale, kargab alumiselt oksalt õhku, keerleb-pöörleb... ja põmdi! len-

dab Miku käte vahelt läbi otse talle vastu rindu. Täitsamees lööb kõikuma, kuid püüab õuna kinni. Mikk surub õuna endale vastu põske ja ruttab seda teistele näitama.

„Kui ühte nägu!“ imestab vanaisa. Vanaisa võtab piibu suust ja naerab. Muri haugatab rõõmsalt, paljastab hambad ja naerab ka. Õun lõhnab nii hästi, küllap ka maitseb hästi! Õuna küljel, millega ta vastu Miku rinda mütsatas, on pehme mahlakas muljutud laik. Mikk ütleb õunale vabandavalt: „Ma ainult üks kord...“ ja naksab sealt pehmest laigust. Tõepoolest maitsev! Mahl siriseb suunurgast. Õunal on nüüd ka suu, valgehambuline suu seal, kust Mikk tüki ära haukas. Mikk surub oma nina vastu õuna põske ja naerab nii, et pisarad sirisevad. Õuna põsk muutub naerust kah niiskeks. „Kus on ta silmad?“ uurib Mikk.

„Naerab nii südamest, et silmi pole näha!“ seletab vanaisa. Mikki naerab nii, et silmade asemel punaste põskede kohal ainult kriipsud. Kui saabub koju-sõidu aeg, siis võtab Mikk õuna kaasa. Koduüksel surub Mikk jällegi õuna vastu põske. Ema tuleb ust avama. „Oi-oi, kumb on meie Mikk?“ – „Vist vasakul...“ mõistatab isa. Vasakul aga on ladvaõun!

Sünnipäevahommikul, näe imet, on õun veerenud Miku juurde sängi! Vist tuli vanaisa poolt tervitusi tooma. „Ma söön su ära?“ sosistab Mikk. Ladvaõun Miku käes noogutab pead.

NEEGRID

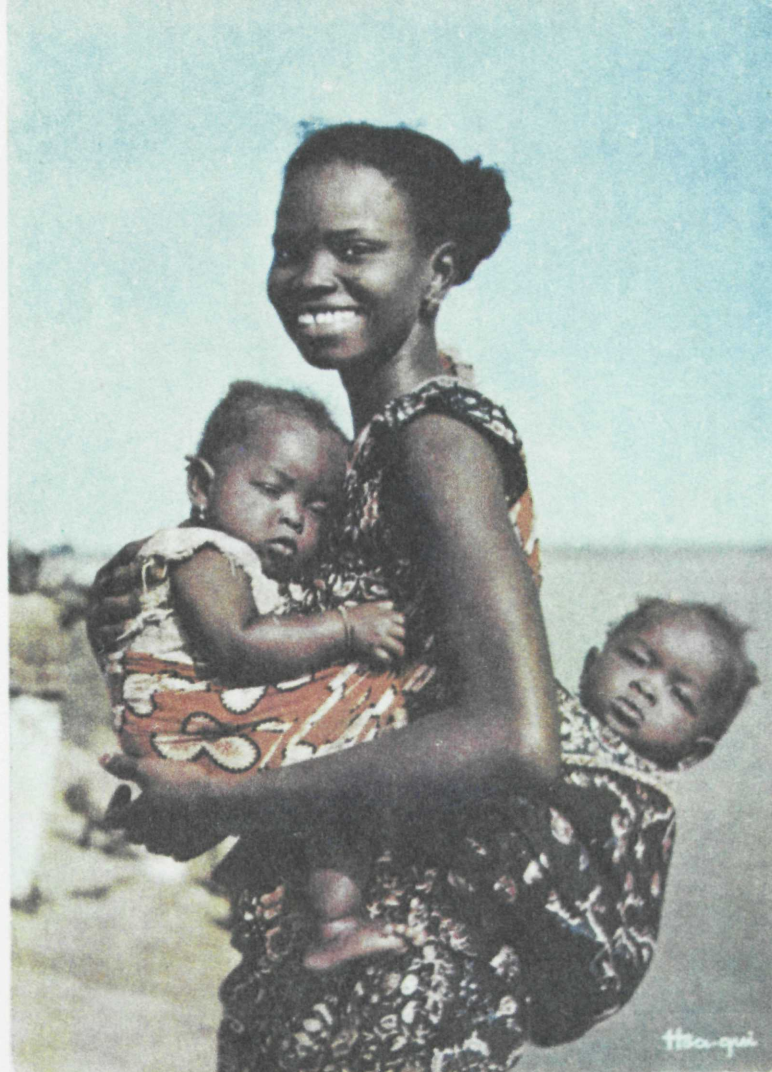
Aafrika rohtlates elunevad neegrid kasvatavad lehmi ja lambaid. Pildil (3) näed karjust. Tema keha ja osa näost on kaetud värvi ja lambarasva seguga. Karjuse pea on paljaks põetud. See, mis on tal peas, on ainult lõngast palmitsetud juustesarnane ehe.

Rohtla neegrid on ka tublid jahimehed. Kui nad külaväljakul tantsivad (1), sõjakalt vahedaid odasid viibutavad ja kuuldavale lasevad võitlushüüu „ai-umb-uuu!“, siis on kätte jõudnud jahilemineku aeg.

Kes on see jaanalinnusulgede ja pärlikeedega uhkeldav mees (4)? Kas suguharu pealik? Ei. Ta on lihtsalt karjus või kütt, kes on ennast piduks ehtinud. Neegritar ei jäta oma lapsi kunagi üksinda. Ükskõik kuhu ema läheb, võtab ta lapsed endaga kaasa (2).

1

2

3

4

ENDEL PRIIDEL

KOLM POISSI JA ÜKS POISS

Poisid olid jõe ääres ja vaidlesid. Üks ütles, et püütud kala on ahven, teine, et latikas, kolmas, et hoopis särg.

„Kus ta särg,“ ütles neljas, „see on latikas.“

„Kust sina tead?“ küsisid teised.

„Äh, miks ma ei tea, mu isa on kalur,“ vastas poiss.

Isa nimetamine aitas: kõik jäid kohe uskuma, et püütud kala on latikas.

Needsamad poisid läksid kolhoosi. Oli viljakoristamise aeg. Üks poiss ütles, et kombain löikab rukist, teine, et nisu, kolmas, et hoopiski kaera.

„Kus ta kaera,“ arvas neljas, „see on ju oder.“

„Kust sina tead?“ küsisid teised.

„Äh, mis seal teada. Minu isa ütles, tema teab – ta on kombainer.“

Isa ütlemist uskusid ka teised. Ja kõik arvasidki, et kombain otra koristab.

Talvel on metsas igasuguseid loomajälgi. Poisid olid neljakesi metsas ja uurisid jälgi. Üks arvas, et siit on jooksnud koer, teine, et hunt, kolmas, et hoopis rebane. Neljas aga ütles kindlalt, et läinud on orav.

„Kust sina tead?“ küsisid teised.

„Äh, seda's te ka ei tea. Mu isa on metsavaht. Ta näitas mulle ükskord samasuguseid jälgi. Olid orava omad.“

Isa mainimine aitas seegi kord. Kõik uskusid jälle neljandat. Kui kolm poissi isekeskis koos olid, hakkasid nad arvama, kes on neljanda isa – kas kalur, kombainer või metsavaht? Ei saanud ju olla, et ta on kõik kolm korraga. Hakati arvama.

Üks ütles: „Kalur.“

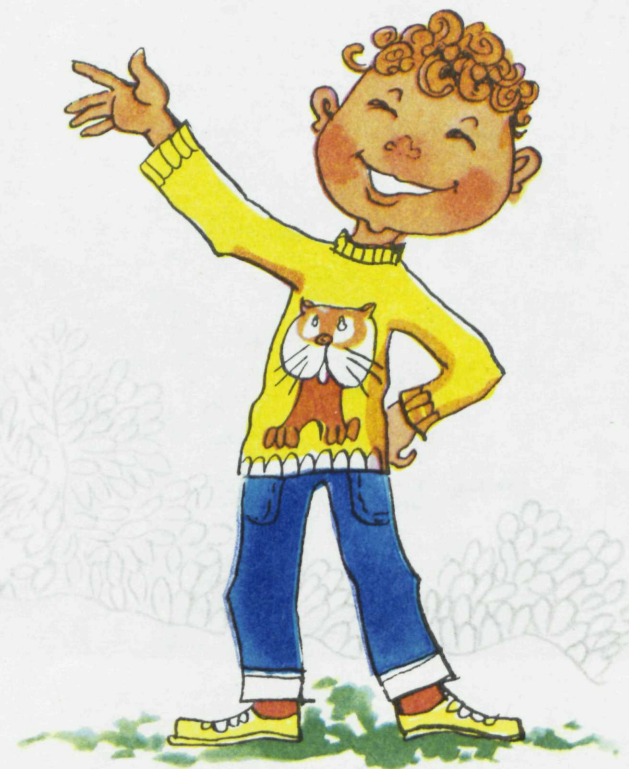
Teine ütles: „Kombainer.“

Kolmas: „Metsavaht.“

Aga kinnitada ei osanud oma arvamust keegi. Neljas poiss oleks kindlasti ütelnud, teda aga ei olnud ja ta ei tulnudki enam nende kampa.

Poisid vaidlesid ja vaidlesid. Ja kui nad vaidlust lõpetanud pole, vaidlevad veel praegugi.

Selle peale ei tulnud keegi, et poiss võis olla naljamees või luiskaja koguni, ning et ta isa pole ei see, teine ega kolmaski mitte.

Selle pildi maalis Anu Allik. Ta tegi paberipinna niiskeks ja kattis siis vesivärviga. Seejärel tõmbas kalade ja veetaimede piirjooned. Küllap sa juba märkasid, et need on tehtud huvitava sulava joonega. Proovi ka sina! Pea ainult meeles, et paberipind oleks parajalt niiske. Siis saad tumedat värvi või

tušši kasutades ja sule või pintsliga joonistades just niisuguse sulava joone. Kui aga paber on täiesti kuiv, saad tavalise peenikese joone. Katseta nii ja teisiti! Mõõdukalt laiuli läinud joonega saab hästi edasi anda mitte üksnes veelust maailma, vaid ka linde ja nende udusulgi, mitme-

suguseid muinasjutuloomi ja palju muudki. Kui oled mõne pildi valmis saanud, läkita see ka toimetusele vaatamiseks. Tublimatele joonistajatele lubas „Täheke“ pisikesed preemiad vastu saata! Jääme töid pikisilmi ootama!

TOOMAS LEPIKSAAR

KUI MERI KALU EI ANNA – KÜNNAME ÜLES

EESTI RAHVLAUL

LÄHME MERDA VAATAMAIE,
KAS ANNAB MERI KALADA,
JÕGI LAIU LATIKAIDA.
KUI EP ANNA MERI KALADA,
JÕGI LAIU LATIKAIDA –
KÜNNAME MERE SIIS ÜLESSE,
ÄÄSTAME ÜLES ÄÄREENI.
ETTE TEEME HERNEIDA,
TAHA TEEME TATERAIDA,
KESKELE SUVINISUDA.

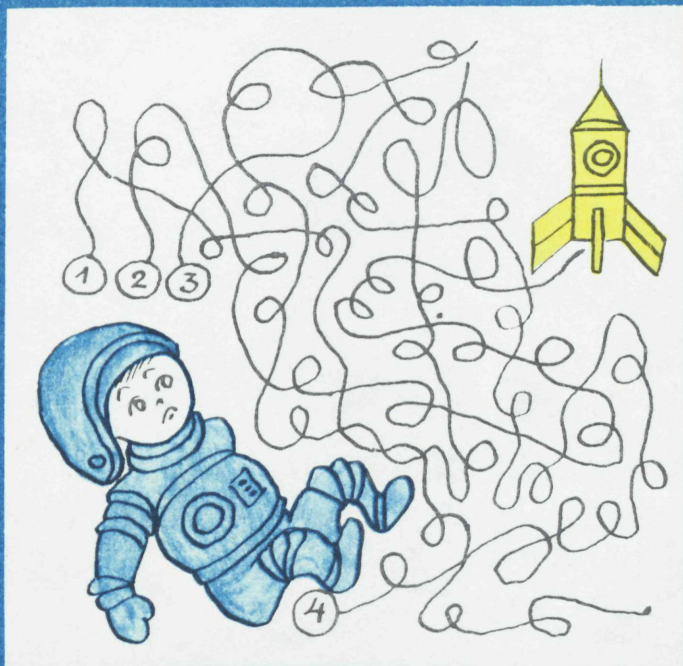
LEEDU MUINASJUTT

LÕOKE JA KÄRNKONN

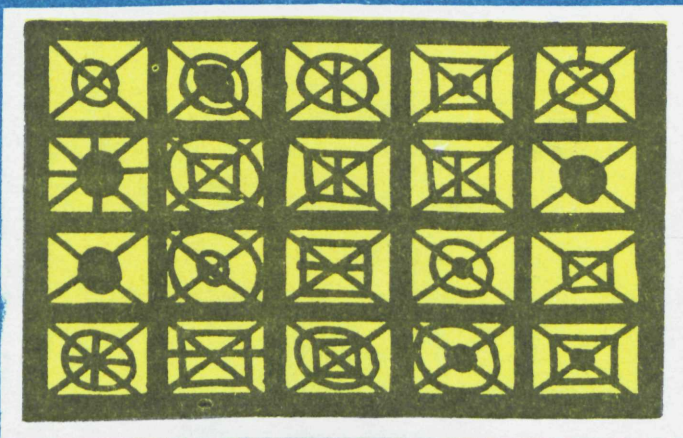
Ükskord võttis Vanataat lõokest teha. Seadis savikämba kokku, viskas õhku. Savikämp sai sirguks, tõusis taevasse ja hakkas laulma. Vanakuri istus kivi otsas, vahtis seda kõike pealt, tahtis ka sirgukest teha. Võttis peotäie pori ja pillutas õhku. Pori kukkus maha, otse Vanakurja kõrvale kivi äärde, nii mis krooksatas. Sealt siis saigi kärnkonn.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

KUIDAS PÄASEB VÄIKE KOSMONAUT OMA RAKETTI!

LEIA KAKS ÜHESUGUST KUJUNDIT!

I	3	7	3	2	5					
II	9	6	9	6	14	7	11			
III	8	2	8	2	5	7	3	13		
IV	3	12	14	12	13	10	2	5	6	
V	15	12	14	12	9	2	5	2	7	
VI	4	12	2	10	3	7	1	3	2	5

S = 1	F = 4	= 7	K = 10	Š = 13
= 2	V = 5	P = 8	N = 11	R = 14
T = 3	= 6	G = 9	= 12	B = 15

NUMBRIRIDADES ON PEIDUS KUUE NSV LIIDU KOSMONAUDI NIMED. NIMEDI LEIDMISE HÖLBUSTAMISEKS ON TABEL, KUS AGA PUUDUVAD MÕNED TÄHED. MILLISEID! MIS ON KOSMONAUTIDE NIMEDI!

VEPSA JA KARJALA MÕISTATUSI

- VÄIKE KOER, EI HAUGU, AGA MAJJA KEDAGI EI LASE!
- SOIDAB, SOIDAB, JÄLGE POLE, LOIKAB, LOIKAB, JÄLGE POLE!
- VALGE KOOR, KOLLANE SÜDA!
- KAKS EMA, KAKS TÛTART, KOKKU KOLM PEADI!
- EI OLE KIRVEST EGA NUGA, AGA MAJJA EHITAB!

Esikaanel H. LARETEI
joonistus «Kooliti».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,85 учётно-издательских листа. Типография «Октообер», ЭССР, Таллин, Креуцвальди, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстонии, 4. Цена 15 коп. Зак 825. Тираж 60 000.

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 9 — 1971, XII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse address: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Laduda antud 26. VII 1971. Trükkida antud 24. VIII 1971. Trükiarv 60 000. Paber 90x60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,85. MB-06952. Tellimise nr. 825. Trükkikoda «Oktõober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

V. SILLAMI foto

METSA ALL PEENIKEST VIHMA SAJAB.
PURAVIK SAMBLA ALT PUSTI END AJAB.
KUBAR TAL PUNAKAS, ILUS JA LAI,
JALG ON KUI VÄRSKE KOLLANE SAI.
VIHM LÄKS ULE JA TAAS TULI PÄIKE.
METSAS KÕIK KOHAD SAID UUE LÄIKE.
TILLUKE ÄSJANE PURAVIK
SEISIS SAMBLA PEAL PUSTI KUI TIKK.
VARSTI ORAV SEALT MÕÖDA KAPSAS,
PISIPURAVIKU ENDALE NAPSAS.

MARE LIND,
A. Kesleri nim. Kohla-Järve
1. Keskkooli õpilane

